

Поєднання шкіри та не відомої мені тканини вкриває мене від ключиць до талії, огортає груди, перехрещуючись на плечах. Перебираю пальцями приховані піхви, пришиті по діагоналі вздовж грудей.

— Для твоїх кинджалів.

— У мене тільки чотири.

Беру їх з купи на підлозі.

— Ти заробиш більше.

Я вставляю зброю в піхви, і мої ребра ніби самі стають зброєю. Конструкція геніальна. Що на ребрах, що у піхвах на моїх стегнах — леза легко дістати.

Ледве впізнаю себе в дзеркалі. Я схожа на вершницю. А досі почуваюся писаркою.

За кілька хвилин половина того, що я спакувала, лежить на ящиках. Сестра перепакує мій наплічник, викидаючи все, що вважає за непотрібне, і майже все сентиментальне, роздаючи мені блювотні поради про те, як вижити в квадранті. Потім Міра дивує мене найсентиментальнішою річчю: просить сісти їй поміж колін, щоб вона могла заплести моє волосся в корону.

Я знову ніби дитина, а не доросла жінка, але роблю це.

— А це що? — намацую матеріал прямо над серцем, пошкрябуючи його нігтем.

— Це я придумала, — пояснює Міра, боляче притискаючи мою косу до голови. — Я зробила його навмисне для тебе з ушитою лускою Тейне, тож будь обережна з ним.

— Драконяча луска? — відкидаю голову назад, щоб подивитися на неї. — Як? Тейне величезний.

— Я випадково знаю вершника, чиї сили можуть робити великі речі дуже маленькими. — На її губах грає хитра усмішка. — А менші речі... значно, значно більшими.

Я закочую очі. Міра завжди розповідала про своїх чоловіків більше, ніж я... про них обох.

— Тобто наскільки більшими?

Вона сміється, потім смикає мене за косу:

— Голову вперед. Тобі варто було підстригтися. — Вона щільно притискає пасма до моєї голови і продовжує плести. — Воно заважає в спарингу, не кажучи вже про те, що це велетенська мішень. Ні в кого іншого волосся не вицвітає до сріблястого кольору, тож вони вже будуть цілитися в тебе.

— Ти дуже добре знаєш, що природний пігмент, схоже, поступово пропадає по довжині.